

בשנת שלושת אלפים ושתי מאות ושישים לבריאת העולם היתה מלכה אחת ושמה הלני וגם היתה אצלה בתולה אחת שהיתה קרובה שלה ושמה מרים יפת תואר מאוד וגם טובת שכל וצנועה ומשלמת בכל המעלות ושמה נודע בשער בת רבים והיתה יתומה וגם היתה עשירה מאוד ונכסים הרבה באפרת בית לחם יהודה ומרוב תענוגים שהיו לה היתה ישיבה בירושלים ותישא חן בעיני המלכה מאוד ותעמיד המלכה בשבילה פלטר אחת סמוך לפלטר ביתה ונוכח פתח בית הפלטר היה מכוון פתח אלמנה אחת זה כנגד זה והאלמנה הזאת היתה עשירה אחת מעשירי ירושלים ובעלה היה אומן גדול נגר ובר נגר וקל שבקלים ושמו היה פנדרי והניח בן יחיד יוסף והיה קוראין אותו יוסף פנדרי והיה חכם להרע וידע צורת"י דשמעתא קצת אבל שפל מאוד ומה שקיבל מרבו היה מגלה פנים בתורה שלא כהלכתה בדרך ליצנות וניבול פה וכל דבריו היו תימא בהוללת ואחת בפה ואחד בלב והיה נואף גדול ואמו האלמנה היתה מחוסר אמונה והיתה מדרכת אתו בכל דברין בישין והיו רעים בגופם וחטאים בממונם והנה יוסף הנ"ל נתן עיניו ולבו אל הבתולה מרים ולפי שהיו **שכנים** כל מה דחזי עיניו ולבו שלטה ב"י יצה"ר (ואמצאה לי אינפה שר לפתח אותה ולא רצתה) ובכל יום ויום היה חונף לה מאוד והיא היתה צנועה מאוד וחכמה ולא רצתה לביישו ובכל פעם רוח שטות עברה בו הבינה סוף דעתו ולא עלתה בידו והיה נכנס ויוצא אצלה תמיד ומדבר על ליבה ולא רצתה לביישו ובשתי ידים דוחקת אותו בפנים יפות ובפנים שוחקות והוא חשב בלבו אולי תתרצה לו והנה היה שם בחור אחד חשוב ג"כ מזרע (ה)מלכות ב"ד [בית דויד] ויוחנן שמו והיה חריף מתלמידיו של ר' תנחומא ורבו היה אחד מסנהדרין גדולה ויוחנן היה חכם גדול וחסיד ובקי בכל חזרי תורה בנגלה ובנסתר ויגה תואר מאוד ומשלם בכל מעלות ולכן היה חביב מאוד בעיני המלכה והבריות ותאמר המלכה אל מרים שמע בתי הלא אבקש לך מנוח (למקום ולבריות) ואשר ייטב לך הנה זה יוחנן קרובנו מושלם בכל המעלות כן עלה על רעיונו ושכבת בחיקו וערבה לך שנתך ואם רצונך אשדך אתכם יחזיו ותשתחוה מרים ותאמר אם לפניך אדונתי המלכה הגון לפני לכ"ש ואם מצאתי חן בעיני המלכה קריינא דאגרתא איהו ליהוי פרוונקא ואילהבהדברים דברה המלכה אל יוחנן ויקוד יוחנן וישתחוה והודה על הבשורה ויאמר ברוך ד' אשר לא עזב חסדו ואמתו יען מצאתי חן בעיני המלכה ותדבר המלכה אתם לטובת שניהם ויכתבו ויתקשרו אותם ומנהג היה לישראל שהיה הארוס מקדש לארוסתו וכשבא הדתן לארוסתו כשהיתה בנידתה אביה מרמז לו שלא יגע בה וכן קידש יוחנן למרים תיכף בשעת כתיבת התנאים ותעש המלכה סעודת אירוסין ושמחה המלכה אם חתן הנ"ל והיה כנור ונבל וחליל ותוף ויין (ב)משתייהם ויאספו לראות מזמוטי חתן וכלה ויבא יוסף פנדרי ביניהם וישאל יוסף לשר המשקים שמחה מה זו עשה ואמר לו שמרים תנשא ליוחנן והי כשמוע יוסף ויחזלו (?) חרה לו מאוד ודלגו עיניו דמעות וימהר יוסף ויבא החדרה ויבך שמה כי חפץ מאוד במרים (שהיה תמיד ראה יחסוף לטרוף וכפיר יושב במסתרם וגם חשב שתנשא לו ועכשיו דאג בלבבו) וחולה בחולת אהבה והשטן מיחד בו ותרא אמו כי פניו נפלו ועכשיו דאג ביותר ותאמר לו אמו מדוע פניך זועפים כלום חסר לך וביתך כבית המלך וכל טוב אדוני בידך אל תכחד ממני (דבר לי עצה וגבורה איתי) ויאמר אל אמו אהבת מרים תקועה בלבי שקידש יוחנן למרים כי אהבתיה מאוד גם בושתי ונכלמתי ואין שוה לי כל הון דעלמא בראותי כל יום ויום העלמה מול פתחי ותאמר אמו שמע בני לעצתי למה שאני אעשה בחכמתי הנה היא תקועה בלבבך ועתה ראה לקרר דעתך ובין תבין את אשר לפניך ועשה כמוות נפשיך ומה שתעשה תעשה ואין משיבין לאחר מעשה כי אתה בני בסכנה גדולה מאז וחיייתה נפשך בגללי ותעש אמו משתה ותקרא אל משפחתה כולם שפלים וקלי דעת מאוד מאז והודיעה ותגלה א אזנם (לחייכא בהאי מרים) ויסכימו כולם לעצתם ויתקבצו כולם אל המשתה ותלך אמו למרים ותאמר למרים בערמה בתי בקשה אחת אבקש ממך ואל תשיביני ריקם מלפניך ותאמר מרים אהובתי שכנתי דברי ואשמעה רצונך ותאמר הנה זבח משפחה עתה לי ובאשר אתה שכנתי ואתה אהובתי תבאי הביתה אתי וסעדי ואתנה לד מתנה וכבד כבדני נא נגד זקני עמי (כי תהיה לי למאירת עינים) ומה גם בני יוסף אינו כתמול שלשום ולא ידעתי מה היה לו ואולי תשמח לכבי ותלך עמה מרים ויראו האנשים כי הובאת ביתה יוסף ויאמרו בלבבם על דבר הכוסף באה השב נשוב אנחנו אל בתינו וירא יוסף כי באת מרים ויקם וילבש את בגדי החמודות וישב אצל מרים והקרובים נשמטים אנה ואנה ומקצתם רעבים ומקצתם שביעים והי כאשר ראתה מרים שיוצאים כולם ותקם ללכת גם היא ותאמר אמו אל נא בתי תמהר לצאת (לא אכלת ולא שתית המה מהרו ללכת) עד שלא תחשך ואולם פתחך מול פתחי שב מעט ואשפוך לפניך את שיחי ויפצר בה יוסף לאכל מעדנים ולשתות יין עסים ולא אהני ליה לאכל כי ליבה ידעה מרת נפשה ותאמר אמו אלכה להביא לכם מגדנות (ופרפראות לרצונכם) על השלהן ותלך אמו לדרכה ובעיניה רמזה ליוסף בנה ולא נשאר בחדר רק יוסף ומרים ויאמר יוסף הלא שמעת אחותי הנה אין בו בבית זולת שנינו השמיעני שכבה נא עמי ותאמר מרים אל נא אחי הלא אלקים יחקר זאת ואל תתן אמתך לפני בת בליעל ואתה כאחד הריקים ולא רצתה לביישו וגם לצאת החוצה בקול רעש לא רצתה וגם אמרה שאמו תבוא לביתה והיא לא ידעה כי הוא ואמו לדבר אחד נתכוונו ואמו עומדת בשער ולא הניחה לצאת ולבסוף ולא יכול יוסף להתאפק עוד ויתפוס אותה בשתי ידים לאונסה ותצעק בקול גדול יוסף אל תשיג גבול ויהי בהרימה קולה בקול בוכים נטרפה לו השעה ונפל עליו אימה גדולה כי זאת הנערה בעיר ויש לה מושיעים ותחוק הנערה ותשמט מתחתו ועלתה לביתה הלילה ותנח את בגדה שם ולא אמרה את חרפתה וגם מחמת צניעות יאמרו מרשעים יצא רשע וידה לא תהיה בו ומה גם תאמר הוא יוסף והיא פוטיפרע והנה אמו עומדת מרחוק לדעת מה עלה לה והי כשמעה כי לא נעשתה הנבלה הזאת ותאמר זיל

בני הנה זה הוסיף חולי על חוליתך לכן פזר ממנך תלך בצל החכמה בצל הכסף ולך אל יוחנן ארוס שלה בערמה (תעלה בעידינייה סגיר ליה ופיך יסגר צדקותיך וצרת הכסף בידך ועלית אל המקום אשר הביאך שמה ותדבר את הדברים אשר אשים בפיך ולהיותך נכנס ויוצא עם יוחנן להכלה) תבחר לך שעת הכשר (לעשות לך פעולה להיות שותה כמים עולה כי הנה הרשעים דימו ברשעתן כי גם מחשבת יוחנן כמחשבותיהם ומתיחד עם הכלה ולכן יוכל להיות לך תמורה עולה) ויקם יוסף וילך אחר דבריה ואחר עצתה ויבא אל יוחנן בערמה ויאמר כזה הלשון ארי שבחבורה החשוב וגדול שבתלמידים ואתה מתושבי ירושלים ומזרע המלכות ב"ד ואני ע"ה [עם הארץ] (ומירודים שבירושלים) ויש לי ממון רב וזה שאמי נתנה לי ירושתה מהיים ובקשתי ממך עשה עמי אות לטובה אות אמת אם אקבל ממך אנהג בך כבוד ואומן גדול תקרא ושכר הרבה תקבל ונתחברה יחד ויראו הבריות שאני הולך ויסברו שאני חברך ויהי חשוב בעיני הבריות מכבודך לא יחסר כלום כאשר תלך אלך ובאשר תלין אלין ואני אעשר אותך בממון רב וכל אשר תחפוץ ממני לעזרך אמלא דבריך ויהי יוחנן מתפתה מתחבר עמו והשטן מרקד ביניהם ויהי אהבת אה ביניהם פעם אחת הלך יוחנן לארוסתו וילך יוסף עמו ויהי בראות מרים כי בא יוסף ותתחלחל מרים מאוד ופניה נשתנו ולא יכלה דברו לשלום והנה יוחנן מדבר אליה ולא השגיחה עליו ועל דבריו אין מענה בפיה ויחרד יוחנן וילך בפחי נפש מביתה על מה ולמה חרה לה ויהי כאשר יצאו שניהם ותשלח ותקרא ליוחנן לבדו וישב יוחנן אל מרים ואין איש אתו ותאמר מרים אהובי חתני מדוע עשית את הדבר הרע הזה (והכנסת תרבות רעה אל ביתך שהוא קשה ממלהמת גוג ומגוג ועתה שלח העז הזה מקנך ולא יאסף הביתה לבוא) אם אתה עושה לי עוד כן טוב מותי מחיי וענן יוחנן אהובתי מרים ומה ראית בו ומיום עמדי על דעתי לא ראיתי בו שום רע ותאמר מרים אל יוחנן אל תאמין בו ואל חלק שפתיו כי שבע תועבות בלבו והוא רשע גמור ומותר לשנאתו כי ידעתי את שיחו ואת מעשיו הרעים ויסלף את דרכיך הצדיקים ויען יוחנן ויאמר לה אהובתי אמשול לך משל למה הדבר דומה לאור הנר הדולק ומדליקין ממנו מאה נירות כלום חסר הראשון כך אני אף אם כדבריך כן הוא מ"מ לא אכפת לי אם הוא ילמד ממנו ואל תאמר לבעל תשובה זכור מעשיך הראשנים ותען מרים ותאמר כן הוא דרכו של שטן יהי רצון שלא תהיה מרה באחרונה ולא שמע יוחנן לעצות מרים וילך יוחנן לדרכו ויאמר אין חכמה לאשה אלא בפלך ויהי בימים האלה ביום השבת בא יוחנן אל מרים אחר תפילת שחרית ויבא גם יוסף עמו גם לרבות השטן והוא היתה בשעת ווסתה ותאמר אליו אל תגע בי כי אינני טהורה וילכו יוסף ויוחנן לדרכיהם ויהי כשמוע יוסף דבריה כי איננה טהורה נפלה לו מלתא בדעתו היום תעלה מחשבתי כאשר אני חפץ לעשות למרים מה עשה הרשע ויבקש ליוחנן בערמה שיבא אליו לשלוש סעודות ויאמר ליוחנן נצא הסעודה ונשמחה לכבוד שבת בתורה וילך יוחנן אתו ויאכלו וישתו וייטב לבם וישכר אותו הרשע (עשה א"צ [את עצמו] כאלו הוא שתה ג"כ ושתה עמו מדה טובה ויין חזק שממהר לשכר והוא שמת [שלם?] ערכה (?)) מכיסו וישכב יוחנן על מיטת יוסף ויהי בחצות הלילה כאשר נפלה תרדמה על האנשים וילך יוסף הרשע בלחש אל חלון מרים וידפוק בחלון ותשמע מרים ותאמר מי הוא הדופק ויאמר הרשע אני חותנך יוחנן ותתחלחל מרים מאוד ותקם בזריזות ותאמר בלחש מה לך איש אלקים כי באת אלי מה יאמרו הבריאות הלך יוחנן אצל ארוסתו בלילה ואז היה גשם שוטף ורוח גדול וקולות וברקים והצליח מ"ש (?) בעו"ה [מעשה שטן בעונותינו הרבים] וכל אשר חפץ עשה ויענ אותו הרשע ויאמר פתחי לי אחותי כי סועד הייתי אצל שכנך יוסף וצר לי המקום ללון שם ואינני אוכל לילך אל **אכסנא?** שלי מפני החושך והגשם ואשב אצלך עד אור הבוקר ותפתח לו את החדר ויבא יוסף הביתה לעשות מלאכתו ותיכף התחיל בקריאת שמע בכוונה גדולה כדי שתסבור שהוא יוחנן וגם שלא תרבה בדברים שדי שלא תכירהו בקולו ויהי כשמוע מרים את קול הבכי ותתעורר לבה ותבך וליבה ניבא ולא ידעה מה ניבא ויהי לאחר ק"ש ותשמע מרים לקול פעמו שהולך אצלה ותאמר לו מאין באת הכי ויחביק לה וינשק לה ותאמר אוי לי כמעשה יוסף חברך אתה עושה והלא אמרתי לך אל תתחבר לאותו רשע שלא תלמד ממעשיו הרעים ויאמר הרשע אומר לך היום נתחדשה ההלכה בבית המדרש שארוס מותר בארוסתו אפילו בימי ווסתה ותאמר מרים אף אם כדבריך כן הוא אעפ"כ חרפה היא לכלה שנאנסה קודם חופה ואמר הרשע שתוק ועל תגלה אוזן כי יש אזנים לכותל ותאמר מרים לך (לטובתך [ואל] תגרם לי להרים קולי) ותהי לך ולי לחרפה ולבזיון ויאמר הרשע הנחני למתך ואשמח בך לבד בקירוב בשר לקרר דעתי ותאמר מרים סחור סחור אומרים לנזירא לכרמא לא תקרב כך הוא דרכו של יצה"ר מחוט העכביש ועד העבותות העגלה ותבך ותאמר לו אני הרימותי בחור להיות לי סגולה והנה יש בך שורש פורה ראש זלענה ויאמר הרשע הן כלתי ידי אשים בפיך לבל תרימי קולך ואנחור את גרוניך ואך עתה לי שמעני עיניך מדמעה וקולך מבכי מנעי [ואל ?] תגרם לי שאסלק מעליך כי מת אנכי כי אחזתני אהבת אמנון ותמר ותאמר מרים אך לזאת יחרד לבי ופקוח נפש דוחה עבירה אבל לא תעשה מאומה רק תקרר דעתך להציל את נפשך וירקד יוסף (כשעיר ופושט אצל מרים) ופתח במעשה והיה כאשר הקריב לבוא ותאמר למה רימיתני הזה היא קרירות דעתך לבד ידעתי עכשיו שחכם אתה להרע (והנה עמדה חכמתך לי למכה בדופן) ויאמר הרשע הלא אמרתי לך בתי טוב לך בתי טוב לך שתקבל ותשמע לי כי נתחדשה ההלכה בכה"מ ותאמר אפשר כך נתחדשה שפטור אבל אסור ויאמר לה אתה טוען שמא ואני טוען ברי שמותר והנה נשים דעתן קלות ותאמר טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף וכן אני מאמין בך ועשה כאוות נפשך כי מוחזק אני בך שלא תוציא מתחת ידך דבר שאינו מתוקן ויפתח יוסף למרים בכל מילין בישין האלה ויבא אליה פעם אחת תיכף ופעם אחת

קודם אור הבוקר ויבעל אותה שני פעמים ויהתל בה עד שעברו משכיות לכו ויאמר הרשע הי מהן לקידושין חביב כסף או שטר או ביאה ותאמר האחרון ויקח הרשע רביד זהב ויתן על צווארה ויאמר קדשתיך בשני דברים כאחד ותסר מרים את טבעתה ותתן על יד יוסף ויהי כאשר בעל אותה פעם שנית ותאמר מרים כמה מעשה אפיקורס אני רואה בך שאתה בעול ארוסה ב' פעמים בנדתה וכל מעשה יוסף הפנדר למדת ממנו והלא אמרתי לך אל תתחבר בו לא בחינם אתה בועל שני פעמים יש דברים בגו שאתה ככלב שב על קיאו וכיון ששמע הרשע בביה"מ שאין אשה מתעברת מביאה ראשונה לכן בעל אותה שני פעמים בשביל שתתברר ויאמרו הבריות שמיוחנן נתעברה ויגרש יוחנן את ארוסתו מחרפתו וילך למקום אחר והיתה מרים בטעות כל הלילה וסברה שזה יוחנן ויקם יוסף הרשע בבוקר וילך לו בטרם יכיר איש את רעהו בבוקר ותתפעם רוחה כמו פעמון וזלגה עני' דמעות והנה היא בושע מעצמה ולא תוכל להרים את ראשה ויהי הבוקר ויבא יוחנן לו לבדו למרים כי הרשע יוסף לא הלך שוב ליוחנן ותאמר מרים ליוחנן הלא תבוש כי תועבה עשית ויחרד יוחנן חרדה גדולה ונשתנו פניו עומד ומשתומם על דבריה ויאמר יוחנן לא אוכל להשיג סוף דעתך במה שאתה אומר אלי כי לא עשיתי מאומה אתמול שמחתי לכבוד התורה אצל יוסף שכינך וערבה לי שנתי וישנתי שם כל הלילה עד הבוקר ואח"כ חתגברתי כארי ולמדתי תורה ותאמר מרים אוי לי אם אומר אוי לי אם לא אומר ויאמר יוחנן אשאל לך תאמר לי מיד אל תגמגם אלא אמור לי מיד ותמאר לו מרים כך וכך אמרת שנתחדשה ההלכה וכהנה כל הדבורים ותרא לו את רביד הזהב אשר נתן לה ופירשה לו השמלה והראהו את כתונת הפסים טבול בדם ותבך ותספר לפניו בתמרורים ותאמר אל יוחנן אל תכזב בשפחתיך לאמור לא צחקתי כי אתה עשית זאת ויבהל יוחנן מאוד וזיו פניו נשתנו שומע חרפתו ושותק כי לא יוכל להשיב ותשב רוחו אליו לא כך אחותי אנכי **חס** לזרעיה דאבא אלא אחר שבא אליך תמורתך הוא יהא כפרתי הוא יהי' לך תמורתך ואני אלך לחיים ולשלום ותאמר (אסף ?) דעת יוסף מכוער כי קנאת ביתך אכלתני והנה אמרתי לך סור מאהל הרשע הזה אח"כ (חו ?) דהיה מסכים בדעת יוחנן) ותאמר בלבה אוי לי כי הרביתי תפלה וטוב היה לי אם נאלמתי (ויצאה היא בתקלה ובושה מחרפת חתנה ושפיר מכה בה ווי להאי גבר דעבד לגרמיה ביש) וגרמה בדבורה שיוחנן פריש ממנה מחמת שנתגנה עליו (ושניהם לדבר אחד נתכוונו שיוסף עשה המעשה ורצה לפתות אותה בדברים דברים רצוים ולאמר הדבר שיוחנן עשה זאת והביאה לו ראיות מן התורה ותאמר רבים נכשלים בזה אשר לא ידעו בשכבם ובקומם כמו מעשה לוט ובנותיו) וכמו כן אתה מעשה שלך הוא וכדאי להוציא שינאה מלבו אמרה כן תחלה כמעשה דוד ובת שבע ויהודה ותמר וכדומה ויאמר יוחנן מה יתן ומה יוסף לשון רמיה פניך ענו בכך ולא רצה יוחנן לקבל תנחומין וימאר הסבי עיניך מנגדי שהם הרהבוני כי נבלה נעשתה בכך ותבך מרים ותאמר אהובי אודיעך כי אנפת בי ישוב יהלמיני שאל נא זקניך ויאמרו לך כי יש לי תקוה הגם הייתי הלילה לאיש וגם ילדתי בנים בטעות הי' דעתי ומחשבתי עליך הי' מכוונים ולא במרד ובמעל עשיתי זאת הלכן תעגנה לבלתי היות לאיש אל נא תשליכני כי מר לי מאוד כי תלך ממני ואם אתה עושה לי כן אהלך באנחתי לשאול ואם מצאתי חן בעיניך וכשר הדבר תתנהג אתי לפני משורת הדין כי תגמול חסד ואני כאחת השפחות רק שתקרא שמך עלי וענן יוחנן ויאמר אלך לי אל הר המור אשר את לחמו אני אוכל ואת מימיו אני שותה הי' ר' תנחומא ואשמע מה ידבר ותאמר לו לך לשלום וילך יוחנן ונפשו עגומה עליו ויבא לרבו ויספר לו את כל הדברים האלה ויחרד רבו מאוד אמת הדבר מיד כשראיתך נתחבר ליוסף הרשע הלזה לא היה טוב בעיני וענן יוחנן ויאמר גם מרים הזהרתני ממנו באמרה כי הוא רשע ונואף אבל מה אעשה שהשטן הצליח בעו"ה ויאמר לו רבו איעצך תעמיד אנשים נאמנים לעד אל הפתח המשמר אולי יברר הדבר כי מה שעשה בוודאי יעשה פעם ושתיים אבל אותו רשע הרגיש בדבר ולא בא אצלה (עד שברח יוחנן מירושלים ויוחנן לא הלך יותר אצל מרים שלא יאמרו בן ט' לראשון ובן ז' לשני) ויהי כמשלוש חדשים (ותהום כל העיר לאמר הנה הרה מרים לזנונים מיוחנן ויאמרו לה האנשים למה זה צחקת עם יוחנן ותכחש לאמור לא צחקתי והנה לאחר חמשה חדשים) והנה כרסה בין שיניה ויביאו את מרים לפני סנהדרי קטנה ויאמרו לה מה טיבו של עובר זה ותאמר אל תקראו לי מרים כי המר לי ד' מאוד ע"כ קראו שמה מאריע ותספר מרים את כל התלאה אשר מצאה בלילה ותלתה את כל חסרונה ביוחנן וירונו כל העם לאמר מיוחנן נתעברה מרים ויהי כשמוע יוחנן את השמועה הרעה הזאת שאמרה כן בפני הסנהדרין ויבא אצל רבו בלב נשבר ויספר לו את מה שאירע לו בלילה ההוא לסמוך לאור הבוקר עמד משם והלך ללמד ועכשיו הוא בוש מאוד משם רע שהוציאו עליו ע"כ אמר לרבו שילך לבבל כי שם ג"כ יש תורה הרבה ולא יהיה מכאובו נגדו תמיד ואמר רבו שילך ויברך רבו את יוחנן ויאמר יתן ד' לך ומצאת מנוחה אשר טובה הימנה וילך יוחנן בפחי נפש ויבא לבבל וחרביץ שם תורה הרבה וקראו שמו יוחנן הבבלי הנזכר בגמרא' ויהי כשמע יוסף שהלך יוחנן לבבל וילך הרשע אצל מרים והנה יושבת ולא יכל לראות פניה ויאמר ברוכה את בתי אל תראי אני הוא שקידשתיך בשתים ואני ארוס שלך והראה לה את טבעתה וכל אשר תאמר אעשה לך כי איני חפץ מאוד במוהר ומתן כי ידע כל עמי כי אשת חיל את וכיוון שהפיל יוחנן ממך הרבה ארבה טובתך ואל תשגיחי שהעולם מרננים אחרך כי שלך שלי ושלי שלך כי אם המות יפריד ביני ובינך ונתסתה לו תחלה באונס וסופו ברצון והפקירה את עצמה כאחת הזונות ותלד מרים את הממזר בן הנידה ותקרא את שמו ישוע ואחר שקלקל מעשיו קראו לו החכמים "ישו" ימח שמו וזכרו.